

efterhaanden var bleven en næsten uundværlig Afslutning paa Egnens Folkefester og Foredragsmøder.

„Ja men hør dog, Anton!“ sagde en Karl, der endnu ikke var bleven helt færdig med at le. „Du kunde dog gærne læse lidt for os i Aften. Nu er det svært længe, siden vi fik noget. Du glemmer vist, at du skylder os den om Stine, der kommer paa Højskole.“

„Aa ja — lad os faa den! — Anton, vær nu god i Aften!“ bad straks mange Stemmer.

Skolelæreren lukkede sit ene Øje og saa' sig omkring med et Smil, der blev bredere, efterhaanden som Bestormelserne steg i Styrke.

„Naa, ja, ja, Børn,“ sagde han, da tilsidst ogsaa Konerne ved Kakkelovnen begyndte at tigge. „Naar der virkelig ikke er andre, der har noget paa Hjærte, skal jeg saamænd ikke holde mig tilbage. For jeg vil skam ikke ha'e paa min Samvittighed, at Stine ikke kommer paa Højskole!“

„Men skal vi ikke ha'e en Sang først,“ lød igen den raske Stemme henne fra Pigerne.

Den tilhørte den kønne Abelone, Præstegaardens Tjenestepige, en kraftig Skikkelse paa tyve Aar, med sorte Baand i et hvidblond Haar, en stor Rose i Barmen og med Højskoleelevens